

בית המשפט המחוזי בירושלים

הפ"ב 7293-02-12 מרדכי אביב. מפעלי בניה בעמ נ' נחם ואח'
הפ"ב 2164-02-12 נחם ואח' נ' מרדכי אביב מפעלי בניה בע"מ

בפני כב' השופט בן-ציון גרינברגר

המבקשת מרדכי אביב, מפעלי בניה בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד נח רפפורט

נגד

משיבים
1. הרב שמואל נחם
2. נוף מודיעין השקעות בע"מ
3. יעקב נחם
4. יהודה נחם
5. שמחה נחם
6. יהושע נחם
7. דבורה נחם
8. אליעזר קרייזר
9. בת שבע נלסון
ע"י ב"כ עו"ד יצחק בכר ושות'

פסק דין

1. בפניי שתי תובענות שהדיון בהן אוחד, האחת – בקשה לאישור פסק בוררות, והשניה – בקשה נגדית לביטול, שתיהן בנוגע לפסק הבוררות אשר ניתן ביום 12.12.11 על ידי המהנדס מר יאיר נצר, אשר מונה כבורר בנוגע לסכסוך שבין הצדדים (להלן: "**פסק הבוררות**"), כפי שיפורט להלן.

2. הבקשה לביטול פסק הבוררות הוגשה מטעם מרדכי אביב מפעלי בניה בע"מ (להלן: "**המבקשת**"), והבקשה לאישורו הוגשה מטעם קבוצת בעלי דירות, המיוצגים על ידי הרב שמואל נחם (להלן: "**המשיבים**").

רקע עובדתי

3. בשנת 2005 רכשו המשיבים מהמבקשת 25 דירות במתחם במודיעין הידוע כשכונת "אביב בבוכמן" (להלן: "**הדירות**").

4. במהלך בניית הדירות, בין השנים 2006 - 2007, התגלעו בין הצדדים מחלוקות בקשר לטענות המשיבים הנוגעות לליקויי בנייה בדירות. ביום 4.12.07 נחתם בין הצדדים "הסכם פשרה", לפיו כל סכסוך שיתגלע בין הצדדים, יועבר לבוררות. הצדדים החילו על עצמם את הוראות [חוק הבוררות](#), התשכ"ח-1968 (להלן: "חוק הבוררות"), על תוספותיו, וקבעו בסעיף 17 להסכם כי "סעיף זה מהווה הסכם בוררות לכל דבר ועניין. הבורר הינו מחוייב לנמק את הפסק ואיננו כפוף לסדרי הדין, לדיני הראיות ולדין המהותי".

5. בעקבות המחלוקות האמורות שהתעוררו בין הצדדים, הוגשה בקשה לבית משפט זה למינוי בורר. ביום 30.11.09 מינה בית המשפט (כב' הש' אליעז) כבורר את מר יאיר נצר, שהוא מהנדס במקצועו.

6. הבורר דן בסכסוך בהתאם לכתבי הטענות שהגישו הצדדים.

המשיבים עתרו למתן צווי עשה לביצוע תיקונים, וסעדים כספיים (בסך של כ-1,350,000 ₪) כסעדים חלופיים. בתמיכה לטענותיהם שבכתב התביעה אודות ליקויי הבנייה, הגישו המשיבים חוות דעת שנערך על ידי המהנדס מר מרדכי אדלר.

מנגד, טענה המבקשת, כי היא ביצעה תיקוני שנת הבדק, ובין היתר תיקנה את הליקויים שצוינו בחוות הדעת המאוחרת של המהנדס מטעם המשיבים. לטענתה, המשיבים ביצעו שינויים שלא על ידי המבקשת, ועל כן, הליקויים הנטענים אינם באחריותה של המבקשת. המבקשת ביקשה לדחות את טענות המשיבים בכל הקשור למתן פיצוי כספי, וככל שייקבע כי עדיין קיים ליקוי כלשהוא - ביקשה לאפשר לה לתקנו.

7. הצדדים סמכו תביעותיהם בתצהירים, עדויות, מסמכים ובחוות דעת מומחים; כמו כן, הבורר ביקר בדירות וברכוש המשותף בנוכחות הצדדים. במהלך דיוני ההוכחות שהתקיימו בפני הבורר, המומחים נחקרו על חוות הדעת שהגישו.

פסק הבוררות

8. ביום 12.12.11 נתן הבורר את פסק הבוררות, בו נקבע כדלקמן:

לאחר בדיקת המסמכים שהוגשו לי ולאחר ששמעתי את העדים וקראתי את חוות הדעת שהוגשו ע"י המומחים מטעם הצדדים, ובהסתמך על ביקורי בדירות... הגעתי למסקנה כי על הנתבעת לשלם לתובעים בגין הליקויים המפורטים בטבלה הרצופה בזאת ... סכום כולל של 136,930 ₪ בתוספת מע"מ כחוק (...). הטבלה הנ"ל מפרטת את הסכום שיש לשלם בגין כל זירה בנפרד. (פסקה 10 לפסק הבוררות).

בתמיכה לסכום האמור צירף הבורר רשימה מפורטת של כל ליקוי נטען, יחד עם מסקנתו האם ראוי הליקוי לפיצוי ואם כן, סכום הפיצוי. הסכום דלעיל שנפסק לטובת המשיבים הינו סך הכל של כל סכומי הפיצויים הפרטניים שבטבלה האמורה.

הבורר מציין בהמשך:

בהתחשב בזמן הרב שחלף מאז הסתיימה הבניה ונמסרו הדירות לתובעים, אין מקום לבקשת הנתבעת לבצע תיקונים נוספים לאחר מתן פסק הבוררות... מן הראוי להביא את חילוקי הדעות בין הצדדים לסיום מוחלט וחד משמעי, ותיקונים נוספים, אם יבוצעו ע"י הנתבעת, לא ישיגו מטרה זו (פסקאות 12, 13 לפסק הבוררות).

תמצית טענות המבקשת

9. המבקשת סומכת את בקשתה לביטול הפסק על הטענות המרכזיים הבאים:

הבורר חרג מסמכותו - עילה לפי סעיף 24(3) לחוק הבוררות.

10. לטענת המבקשת, על הבורר היה לפסוק על פי "ארבע אבני הדרך" אשר פורטו בסעיף 42 לכתב התביעה, לפיהם התבקש: א. להכריע בכל טענת ליקוי וכד' וליתן פסק דין הצהרתי בדבר קיומו של אותו ליקוי ובדבר עלות תיקונו; ב. לקבוע כיצד יש לתקנו; ג. לקצוב לנתבעת תקופה לשם תיקון הליקוי, כאשר בתום תקופה זו תבוצע ביקורת על ידי הבורר; ד. להורות כי הנתבעת תפצה את התובעים בגין כל ליקוי שלא תוקן במועד שקבע הבורר ו/או תוקן באופן חלקי.

11. לטענת המבקשת, ההנחה הבסיסית של קיום הליך הבוררות הייתה הסתמכות על הסכמה בדבר זכות הקבלן (המבקשת) לתקן את הליקויים. משסטה הבורר מהסכמה זו, וקבע כי על המבקשת לשלם פיצוי לתובעים, וכי זכות המבקשת לתקן את הליקויים תישלל ממנה, הוא חרג מסמכותו. כמו כן, לטענתה, חריגה זו מסמכות, והעובדה שהבורר שלל מהמבקשת זכות מוקנית ומוסכמת, כמוה כפגיעה בכללי הצדק.

הבורר לא הכריע באחד העניינים שנמסרו להכרעתו - עילה לפי סעיף 24(5) לחוק הבוררות.

12. לטענת המבקשת, הבורר לא הכריע כמתבקש ממנו, באף לא אחד מהליקויים הנטענים, לא נתן כל הוראה כיצד לתקנם, לא פיקח על ביצועם ובכך לא הכריע ביותר מאחד מהעניינים שנמסרו להכרעתו. תחת זאת, הבורר קבע באופן סתמי סכום כללי לכל אחד מהפרקים ובכך לא הכריע בעניינים שנמסרו להכרעתו.

הבורר לא נימק את פסק הבוררות - עילה לפי סעיף 24(6) לחוק הבוררות.

13. לטענת המבקשת, לפי סעיף 17 להסכם הפשרה, היה על הבורר לנמק את פסקו. מעיון בסעיף 10 לפסק הבוררות עולה כי הבורר לא עשה כן.

תוכנו של פסק הבוררות מנוגד לתקנות הציבור- עילה לפי סעיף 24(9) לתקנות הציבור

14. לטענת המבקשת, קביעה בפסק הבוררות בניגוד לראיות או קביעת מסקנה שאינה נתמכת כלל בראיות, הינו פסק המנוגד לתקנות הציבור. לטענתה, אינטרס הציבור הוא כי הסכמים יקוימו כלשונם, ומקום בו נקבע בהסכם שבין הצדדים כי למבקשת שמורה הזכות לתקן את הליקויים, וככל שהייתה הסכמה בין הצדדים במהלך הבוררות שהסעד הראשוני שיינתן הוא תיקון הליקויים, הרי שפסק הבוררות שניתן בניגוד להסכמות אלה, נוגד את תקנות הציבור.

15. עוד טוענת המבקשת, כי [חוק המכר \(דירות\)](#), התשל"ג-1973 (להלן: "חוק המכר") מקנה לקבלן זכות לבצע תיקונים, מה עוד שבמקרה הנדון מדובר על ביצוע תיקונים בתוך תקופת הבדק. שלילת זכות בסיסית זו, מנוגדת לתקנות הציבור כאמור.

למבקשת נגרם עיוות דין – עילה לפי סעיף 26 לחוק הבוררות.

16. לטענת המבקשת, פסק הבורר אכן יגרום לעיוות דין, ועל כן, בהתאם להוראות סעיף 26 [לחוק הבוררות](#), אין מניעה לביטולו של פסק הבורר מכוח העילות שבסעיף 24 לחוק.

17. תמצית טענות המשיבים

א. המבקשת שלחה נציגים לבחון את הליקויים הנטענים, אולם עד להגשת כתב התביעה לבורר לא תוקנו מרבית הליקויים, מה גם שהמבקשת התנערה בכתב הגנתה מכל אחריות ו/או חבות לתקן את הליקויים ו/או הפגמים שפורטו בחוות הדעת מטעמים.

ב. המבקשת ציינה בכתב הגנתה שהיא אינה חבה בתיקון הליקויים הנטענים, מאחר שלגישתה עסקינן בתיקונים שתוקנו ו/או כאלה שנמצאו תואמים את המפרט הטכני ו/או כאלה שאינם באחריותה, והמדובר בטענות שנטענו למעלה משנתיים ממועד מסירת החזקה בדירות.

ג. המבקשת נהגה בחוסר תום לב, מתוך מגמה להתיש את המשיבים ולרפות ידם עד שיתיאשו. במשך ארבע שנים הכחישה המבקשת כל חבות לתקן הליקויים, ורק משניתן פסק הבוררות המטיל עליה חובה לתשלום פיצוי בגין הליקויים שבאחריותה, או אז, טוענת האחרונה כי קיימת חובה לאפשר לה לתקן ואין לחייבה בכל פיצוי.

ד. סמכותו של הבורר מעולם לא הוגבלה כך שייאסר עליו לפסוק סעד כספי, וזאת בפרט לנוכח העובדה כי עסקינן בכתב תביעה שאחד מסעדיה הינו במפורש סעד כספי. המשיבים מעולם לא ויתרו על תביעתם הכספית, החלופית לתיקון ליקויים.

ה. הבורר נימק את פסק הבוררות, התייחס לטענות הצדדים וקבע את סכומי התשלום בהתאם לליקויים הקיימים ולפי שיקול דעתו. לגישת הבורר, לנוכח אובדן האמון בין הצדדים, והתקופה הארוכה שחלפה, במהלכה הכחישה המבקשת את קיום הליקויים ואחריותה לתקנם, היה מקום לפסוק פיצוי כספי.

ו. במצב דברים זה יש ליישם את הוראות סעיף 3(א) [לחוק החוזים \(תרופות בשל הפרת חוזה\)](#), התשל"א-1970, לפיו לא יאכף חוזה מקום בו נדרש פיקוח בלתי סביר בנסיבות העניין. לנוכח מורכבות השלבים ב"מתווה ארבע השלבים" (כפי שיפורט להלן) ועלותם הרבה (תשלומים לבורר ולמומחים), יהיה זה בלתי סביר לבצעו כשעסקינן בעשרות ליקויים שמרביתם הוערכו בסכומים נמוכים.

ז. פסק הבורר מתיישב עם פסיקת בתי המשפט, והוא תואם ועומד בתקנות הציבור. פסק הבורר מנומק כדין, ומבוסס על הראיות שנפרסו בפניו, ובהתאם לסעד שהתבקש בכתב התביעה. בנסיבות אלה, פסק הבוררות תואם לתקנות הציבור. מכל מקום, לאור הסכומים הנמוכים שנפסקו בשים לב לסכום התביעה (136,930 ₪ לעומת סכום התביעה – 1,350,590 ₪), לא נגרם למבקשת עיוות דין.

דיון והכרעה

18. בית משפט אשר דן בהחלטת הבורר אינו מעביר ביקורת על תוכנו של הפסק ושיקוליו של הבורר, אלא אך ורק על מתכונתו של הליך הבוררות, וזאת למעט במקרה אשר בו נמצא הפסק מנוגד לתקנת הציבור. בית המשפט לא יבטל פסק בורר בשל טעות שנפלה בו, או בשל שגיאה ביישום הדין המהותי. עילות הביטול המנויות בסעיף 24, אינן מאפשרות בחינת תוכנו של הפסק, אלא רק בדיקת תקינות ההליכים (ראו: רע"א 1260/94 [תמר בן חיים נ' אבי חן בע"מ](#), פ"ד מח(4) 826 (1994); סמדר אוטולנגי, [בוררות-דין ונוהל](#), כרך ב, 964 (מהדורה רביעית, 2005) (להלן: "[אוטולונגי](#))).

19. הבסיס לקיום הליכי בוררות, בהתאם [לחוק הבוררות](#), הינו הסכם הבוררות בין הצדדים. במקרה דנן, הצדדים חתמו על "הסכם פשרה" לפיו בכל מקרה של סכסוך בין הצדדים, הוא יוכרע על ידי בורר מוסכם. מדובר בבוררות שנקבעה בהסכם, ואשר בו נקבע כי הבורר חייב בהנמקה ברם אינו קשור בדין מהותי, דיני הראיות ובתקנות סדר הדין [האזרחי](#), התשמ"ד-1984. עיון בהסכם הבוררות מעלה כי הוא אינו מפורט, ולא ניתן ללמוד

ממנו על גדר הסמכות שביקשו הצדדים להקנות לבורר בסכסוך שביניהם; כל שנאמר בו הוא, כי הצדדים הסכימו להביא את הסכסוך שביניהם בפני הבורר.

20. לטענת המבקשת, סמכות הבורר נקבעה בסעיף 42 לכתב התביעה, לפיו יתבקש הבורר לפעול כדלקמן:

42.1. להכריע בכל טענה לפגם... וליתן פסק בורר הצהרתי בדבר קיומו של אותו פגם... ובדבר עלות תיקונו.

42.2. לקבוע ולהנחות מקצועית כיצד יש לתקן כל פגם....

42.3. לקצוב לנתבעת תקופה לשם השלמת תיקון כל הפגמים... בתום מועד זה תבוצע ביקורת על התיקון על ידי הבורר....

42.4. להורות כי הנתבעת תפצה את התובעים בגין כל פגם...

21. לאחר שקראתי את טענות המבקשת בעניין זה, נחה דעתי כי דינן להידחות. בכדי שיהיה מדובר בפעולה ללא סמכות שתיכלל במסגרת עילת הביטול לפי סעיף 24(3) לחוק הבוררות, נדרש כי הצדדים יקבעו את גדרי סמכות הבורר. המבקשת מחד, מבקשת להסתמך בבקשתה לביטול על סעיף 42 לכתב התביעה שהגישו המשיבים לבורר, בטענה שהמתווה האמור לעיל הוסכם על הצדדים; זאת, מאידך, מקום שהיא עצמה התכחשה לאמור בסעיף זה בכתב הגנתה, בו טענה כי כבר לא נשאר תיקונים כלשהם שבאחריותה.

22. ברם מעבר לכך, לא יהיה זה מדויק לסבור כי בהליך בוררות, כתבי הטענות המוגשים לבורר הם המגדירים את היקף הסכסוך ואת "סל" הסעדים שניתן לבורר לשקול. בניגוד להליך אזרחי רגיל בבית המשפט, שם אכן מוגדר הסכסוך על פי טענות הצדדים בכתבי טענותיהם, לא כן בבוררות, שם מוגדר הסכסוך הנתון לסמכותו של הבורר בהסכם הבוררות, שהרי הוא הבסיס והמקור לעצם סמכותו של הבורר להכריע בסכסוך. אמנם, הפסיקה אכן מתייחסת לכתבי הטענות של הצדדים המוגשים לבורר ככלי לפרשנות היקף הסמכות הניתנת לבורר, ברם כתבי הטענות כשלעצמם אינם חזות הכל, ובראש ובראשונה יש להתייחס להסכם הבוררות. דא עקא, במקרה דנן הסכימו הצדדים בהסכם הפשרה, בה כלול סעיף הבוררות, להעביר כל סכסוך ביניהם להכרעת הבורר, וקבעו זאת באופן כללי ופתוח לחלוטין. בנסיבות אלו, יחולו על הבורר הוראות סעיף יד לתוספת לחוק הבוררות, לפיו, "הבורר יפעל בדרך הנראית לו מועילה ביותר להכרעה צודקת ומהירה של הסכסוך ויפסוק לפי מיטב שפיטתו על פי החומר שבפניו..."

23. זאת ועוד; המבקשת אינה יכולה "לבור את הבר מן התבן" ולבחור את הסעיף הנוח והמתאים עבורה מתוך כתב התביעה, ולהחליט שזה הסעיף המצביע על מתווה סמכותו של הבורר, בשים לב לעובדה כי סעיף 83 לכתב התביעה קובע גם מתווה חלופי נוסף, לפיו "לכל סעדי האכיפה הנדרשים בנוגע לליקוי הבניה, הבורר הנכבד יתבקש לפסוק לתובעים פיצוי

בסך של 1,039,990 ₪. ואף במהלך הדיונים בפני הבורר ציין ב"כ המבקשת בטיעונו (לדוגמא, עמ' 11 לפרוטוקול), כי הוא ער לעובדה שבכוחו של הבורר להתייחס את התביעה כאל תביעה כספית. כראיה נוספת לכך יצויין כי כבר בכותרת כתב התביעה מופיעה סכום תביעה בסך 1,350,590 ₪, דבר המעיד כאלף עדים כי המשיבים התייחסו לתביעתם כתביעה כספית.

24. על כן, לא ברור כיצד הבורר חרג מסמכותו מקום שסמכות זו לא הוגדרה ב"הסכם הפרשה" בין הצדדים, ולא מופיעה כל הסכמה בכתב ההגנה לאמור בסעיף 42 לכתב התביעה.

25. אשר על כן, נמצאנו למדים כי משקבע על סמך חוות הדעת שהונחו בפניו, ביקוריו במקום, וחקירות המצהירים כי על המבקשת לפצות את המשיבים בגין ליקויי הבנייה, תחת תיקונם, לא חרג מהסמכות שהעניקו לו הצדדים בהסכם ביניהם.

26. אין בידי אף לקבל את הטענה לפיה הבורר לא הכריע באחד העניינים שנמסרו להכרעתו (סעיף 24(5) [לחוק הבוררות](#)). בדומה לבית משפט, בורר אינו חייב לפסוק בכל טענה שנטענה, חשובה או בלתי חשובה, עיקרית או חלופית, שבעל דין שוטח לפניו, ורשאי הוא לתת דעתו על הטענות הצריכות לדעתו להכרעה ולא לעמוד על האחרות. הלכה היא, כי יש בעצם קבלת עמדתו של הצד השני על ידי הבורר משום הודעה על דחיית טענותיו של הטוען מנגד (ראו: ישראל שמעוני, [אופק חדש בבוררות: דיני בוררות עם ערכאת ערעור 293](#) (2009)).

27. במקרה שלפנינו קיבל הבורר את טענות המשיבים ופסק להם פיצויים, שהינו סעד חלופי בכתב התביעה, משום שסבר שזו הדרך הראויה "להביא את חילוקי הדעות בין הצדדים לסיום מוחלט וחד משמעי...". מכאן, שהבורר דחה את טענת המבקשת לפיה יש לתת לה הזדמנות לתקן את הליקויים. ניכר מפסק הבוררות שהבורר לא התעלם מטענה זו של המבקשת ואף התייחס אליה, בקובעו: "בהתחשב בזמן הרב שחלף מאז הסתיימה הבניה ונמסרו הדירות לתובעים, אין מקום לבקשת הנתבעת לבצע תיקונים נוספים לאחר מתן פסק הבוררות".

28. נמצאנו למדים, שמשכריע הבורר כי על המבקשת לפצות את המשיבים, דחה בכך את טענתה ליתן לה לתקן את הליקויים, ובכך מתייתר הצורך לדון בסעדים האמורים בסעיף 42 לכתב התביעה - ליתן הוראה כיצד לתקן את הליקויים, לפקח על ביצועם וכיוצא בזה. רוצה לומר, משהכריע הבורר בשאלת הפיצוי השנויה במחלוקת, התייתר הדיון ביתר השאלות, ובכך הבורר מיצה את מלאכתו.

34. באשר לטענות כי פסק הבוררות נוגד את תקנות הציבור (סעיף 24(9) לחוק הבוררות) וכי למבקשת נגרם עיוות דין (סעיף 26 לחוק הבוררות): טענתה של המבקשת מתמקדת בכך שהחלטת הבורר לדלג על שלב התיקונים ולקבוע פיצויים כספיים ללא מתן הזדמנות לביצוע התיקונים שנמצאו להיות באחריותה, מנוגדת להוראות חקיקה מפורשות בחוק המכר, המעניקות בכורה לתיקונים על פני תשלום כספי. ברם, פסק הבורר מתיישב עם פסיקות דומות של בתי המשפט, בהן נקבע בין היתר כי הזכות לתקן הנתונה למוכר מכוח חוק המכר, נתונה רק למוכר שמודה בליקויים ובאחריותו להם, ונכון לתקנם (ע"א 472/95 זלוצ'ין נ' דיור לעולה, פ"ד נ(2) 858 (1996)), בעוד שבמקרה דנן, התכחשה המבקשת בפני הבורר לאחריותה לתקן ליקויים נוספים כלשהם. גם התערערות האמון של הקונה במוכר, היא סיבה שלא להתיר לקבלן להמשיך ולתקן; זאת, לנוכח העובדה שחלפו ארבע שנים ממשירת הדירות למשיבים, בהן המשיבים פנו למבקשת בבקשה לתקן את הליקויים, המבקשת אומנם תיקנה חלק מהליקויים אך מחלקם התנערה מחובתה לתקנם, באמתלות שונות, והתכחשה להם.

35. הפועל היוצא מכך הוא שאני דוחה גם את טענת המבקשת לעניין היות תוכנו של פסק הבורר מנוגד לתקנת הציבור.

36. ובאשר לטענה לפי סעיף 26 לחוק כי נגרם עיוות דין למבקשת: טענה זו כלל אינה לעניין ואין אלא לדחותה. בסעיף 26(א) לחוק נקבעה אך ורק טענת הגנה נגד ביטול פסק בוררות, לפיה, אף אם קיימות עילות ביטול לפי סעיף 24 לחוק, בכל זאת מוסמך בית המשפט לאשר את פסק הבוררות, למרות עילות הביטול, אם לדעתו של בית המשפט לא יגרם האישור לעיוות דין. ברם, אין בסעיף 26(א) מעין עילת ביטול נוספת לפיה יש לבטל פסק בוררות אם תיגרם עיוות דין באישורו; אין זה מעניינו של סעיף 26(א), שהרי עילות הביטול נמצאות אך ורק בסעיף 24 לחוק. לכן, אין כלל מקום למי שמבקש את ביטול פסק הבורר, כדוגמת המבקשת שלפנינו, להעלות את סעיף 26(א) במסגרת טיעונו.

התוצאה

37. העתירה לביטולו של פסק הבוררות – נדחית. העתירה לאישורו של פסק הבוררות – מתקבלת.

38. פסק הבוררות נותר על כנו, ואני מאשר את הפסק מיום 12.12.11.

39. אני מחייב בזה את המבקשת בשכ"ט עו"ד והוצאות משפט בסך בסך 10,000 ₪.

ניתן היום, י"ז טבת תשע"ג, 30 דצמבר 2012, בהעדר הצדדים.

בן ציון גרינברגר 54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, תיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)